

Politik Bilim

Seçim Sandığının Düşündürdükleri...

Aykut Göker

<http://www.inovasyon.org>; hagoker@ttmail.com

Doğrusu bu hafta bilim, teknoloji ve sanayi dünyasının teknik meselelerinden söz etmek içimden gelmiyor. Çünkü...

Pazar günü sandık başına gideceğiz. Bilimle, bir de sınaî üretimle uğraşanlarımızın bu seçimdeki oy dağılımlarının ne olacağını çok merak ediyorum. Merakımın birinci nedeni şu: Bana öyle geliyor ki, geçmiştekilerden çok daha farklı olarak, bu kez, yaşamın her alanında bilimin yol göstericiliğinin egemen olmasını isteyenlerle, bilim yerine dogmanın, boş inançların egemen olmasını isteyenler arasında da net bir seçim yapmış olacağız. Bu durumda, siz olsanız merak etmez misiniz, örneğin, adının önünde akademik bir unvan taşıyanların hangi yönde oy kullanacaklarını?

Aman, akla aykırı bir soru sorduğumu düşünmeyin. Böyle bir seçim yapmak zorunda kalan bir **bilim** adamının hangi yönde oy kullanacağı elbette bellidir. Ama ben sorumu 'bilim adamları' üzerinden değil; 'adının önünde akademik unvan' taşıyanlar üzerinden sordum. Bu unvanı taşıyanlar çok önemli... Onlar bizim çocuklarımızın hocaları... YÖK'ün başındaki de hoca, ÖSYM'nin başındaki de... Bu ülkede, ÖSYM'deki bunca çarpıklığa karşın gıkı çıkmayan pek çok rektör var; onlar da hoca... Bu ülkede bunca toplumsal mesele varken türbanı baş mesele yapan akademisyenler var; onlar da hoca... Bunların hangi yönde oy kullanacakları belli de, nüfusları çok arttıysa, yandı gülüm keten helva! Merakım ondan...

Merakımın ikinci nedeni, sanayi kesimiyle ilgili... Biliyorsunuz, Cumhuriyetimizin 1920'lerdeki, 30'lardaki siyasî kadrolarının sanayileşme gibi bir idealleri vardı. Bu ideallerini gerçekleştirmek için atılımlarda bulundular; herhangi bir sınaî üretim bilgi ve deneyimine sahip bulunmayan bu ülkede fabrikalar kurdurdular; çağın 'ilim ve fennine' egemen olunabilmesi için çalıştılar. 1950'li yıllarda yönetimde olan Demokratlar da, sanayileşme idealine bağlı olmadıkları hâlde, fabrika kurmayı sürdürdüler. Çünkü fabrika, kurulduğu her kent ya da kasabanın halkı için iş ve aş demektir. Halk bunun farkındaydı; genç Cumhuriyet'in kurduğu fabrikaların kuruldukları yerlere ne getirdiğini görerek öğrenmişti. Onun için dönemin 'devlet büyükleri' her gittikleri yerde halkın fabrika talebiyle karşılaşarlardı. Onlar da öğrenmişlerdi ki, fabrika oy kapısı demektir. Onun için, güçleri yettiğince, herhangi bir sanayi stratejileri olmaksızın fabrika kurmuşlar; 1920'li 30'lu yıllardan devrıldıkları bu mirasa, farklı bir biçimde de olsa, sahip çıkmışlardı.

Söz konusu mirasın 1960'lı 70'li yıllarda öne çıkan siyasî temsilcisi Demirel'dir. Ama o, önceki dönemden farklı olarak, 1960'ların başında Türkiye'ye egemen olan 'plânlı kalkınma' anlayışının önünü açtığı yeni bir sanayileşme hareketinin de temsilcisi olmuştur. Bu hareket yeterliydi değil, şimdi bunu tartışacak değilim; ama Demirel ve onun siyasî yandaşları, en azından, sağın sanayi alanındaki tutumunun ve bu alanda oluşmaya başlayan bir sanayi kültürünün sürdürücüsü oldular.

Özal ve onunla aynı meslekten gelen teknokratları, sanayi konusunda, Demirel ve ekibinden farklı bir tutum izlemişlerdi ama onları da aynı kültürün 1980'li yıllardaki devamı olarak görmek mümkündür. Bugünkü sanayi, sonuç olarak, Özal tarafından önemli ölçüde değişikliğe uğratılmış da olsa, bu sağ kültürün ürünüdür.

Peki, bugün işbaşında olan siyasî kadronun da, sağdaki bu sanayi kültürünün bir başka temsilcisi olduğu söylenebilir mi? Eğer Erbakan ve ekibinden kendilerini ayırtırmasalardı, belki... Ama bu kadro, sağın o sanayi kültürünü değil; daha çok, İslâm'ın ticaret kültürünü temsil etmektedir. Hâl böyleyse, merak etmez misiniz, bu ülkenin sanayicileri ve onların teknokratları sandık başına gittiklerinde hangi yönde oy kullanacaklar? Hani Erdoğan, Referandum'dan önce, 'biz de kendi

sermaye sınıfımızı yarattık' demeye getirmişti ya, yoksa o sınıfla aynı paralelde mi oy kullanacaklar?

Seçimden sonrası için bahtınız açık olsun...

CBT. 10 Haziran 2011